

[Tommy Dinesen]

Vi er meget åbne over for at diskutere i udvalget, om det skal være SFs forslag, sådan, som vi har formuleret det, eller om det skal være nogle af de andre ting, der er lagt op til. Det afgørende for SF er ikke, om det lige er det, vi har foreslået. Det drejer sig om at hjælpe de mange syge mennesker, dem, der kommer i klemme i systemet, således at det bliver en forbedring for dem. Først bliver man jo ramt på legemet på en eller anden måde gennem sygdom, og skal man så til at køre hele vejen igennem systemet, bliver det i hvert fald ikke nemmere.

Der er mange sager, som har været svære at få frem i offentligheden, det er de såkaldte selvdømmesager, og der er ikke noget at sige til, at læger eller tandlæger er varsomme, hvis de selv skal bedømme, om det, som nogle af deres kolleger har været med til at gøre, er rigtigt eller forkert. De vil også være varsomme, fordi det godt kan indebære, at de skal betale mere i forsikring, hvis der er for store erstatninger til forskellige mennesker.

I det hele taget er der en masse ting i dette her, som har været meget, meget lukket. En af ordførerne var inde på noget med jurister – jeg tror, at det var hr. Maisted – og jeg er meget enig i, at det er måske noget, man kan kigge på en dag ved lejlighed.

I beslutningsforslaget, som vi har fremsat det denne gang, har vi medtaget et andet meget stort problem, idet man også kan klage over de mennesker, der er med til at bedømme f.eks. sager om arbejdsskader. Det er jo mange mennesker, der på denne måde bliver ramt af samfundet, og det er jo, hvad der er tale om, når det er en arbejdsskade. Man bliver sendt fra arbejdsformidlingen ud i et arbejde, som man ikke kan sige nej til, selv om det er forbundet med forskellige sundhedsskader. Og når man ser nogle af de rapporter og hører nogle af de henvendelser, man får fra folk, så bliver man forbavset over, hvad læger, psykiatere og andre i det hele taget kan tillade sig at kalde patienter. Det er mærkeligt, at vi har været så længe om at komme så langt, som vi er kommet i dag, når man tænker på, at det jo er skatteborgerne, der betaler de forskellige medicinalpersoners løn.

Også rigshospitalet er taget med som noget nyt. Vi mener, at det må høre direkte under patientombudsmanden, da rigshospitalet ikke hører under amterne.

Det er kedeligt, at adskillige af ordførerne har brugt ordet bureaukratisk, og det må jeg udlægge sådan, at de ikke ved, hvordan klagesager normalt bliver behandlet. En klagesag i sygehusvæsenet ryger for det første ind i et sygehusudvalg, og dér kan den ligge ret så længe. Her sidder 10–12 mennesker og behandler sagen. Så kan man køre den videre til sundhedsstyrelsen, retslægerrådet, til indenrigsministeren og til ombudsmanden.

Så vil det være noget nemmere, hvis man bruger det, som jeg vil kalde et tostrengt system, og som jeg troede jeg var enig med indenrigsministeren om, nemlig at man decentralt får en mulighed for at klage til nogle, der er udpeget på lokalt plan. Om det skal være ét amt eller man skal slå nogle flere amter sammen, er underordnet, men det er vigtigt, at klageren kan komme med en bisidder og prøve på at fremføre, hvad det er, man mener der er galt. Mange sager her vil blive bremset, inden de går videre til patientombudsmanden, for vi mener ikke, at sagerne skal i sundhedsstyrelsen. Vi mener, sundhedsstyrelsen optræder i en dobbeltrolle på dette område, og den dobbeltrolle skal væk. Så kunne man måske sende nogle fra sundhedsstyrelsen ud og hjælpe patientklagenævnene. Forbrugerrådet har bl.a. påpeget, at vistnok 86 pct. i en undersøgelse har sagt, at de var modstandere af den måde, som systemet er bygget op på i dag, og det må vi lytte til.

Jeg er lidt ked af, at Forbrugerrådet er kommet med en anden model nu, fordi den model, som vi har anvendt til dette klagesystem, er noget, som Forbrugerrådet også har været inde på, men Forbrugerrådet har også skrevet – og det var fru Tove Lindbo Larsen også inde på, da hun omtalte, hvilken model socialdemokratiet ville have – at det skal betragtes som noget foreløbigt.

De forskellige ordførere og først og fremmest indenrigsministeren, har været inde på, at dette har noget med følelser at gøre. Man er enig i grundtanken, og det synes jeg er rart at høre, også at man er imod lukkede klagesystemer. Og så sagde ministeren en masse pæne ord, der var betydelig pænere end sidste gang, hvor de dog også var nogenlunde pæne. Jeg blev lidt forbavset allerede sidste gang, da vi behandlede forslaget.

Men ministeren kunne sige lidt mere om, hvilke tanker der ligger i det, for information